

Sygn. akt II CZ 55/07

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Żyznowski (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "R." Spółki Akcyjnej
przeciwko "B." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
o zobowiązanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 sierpnia 2007 r.,
zażalenia strony powodowej
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 grudnia 2006 r., sygn. akt [...],

**oddala zażalenie i nie obciąża powoda kosztami postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił, na podstawie art. 130² § 3 k.p.c., apelację powoda - Syndyka Masy Upadłości R. S.A. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 18 października 2006 r., wskazując w jego uzasadnieniu, iż od wniesionej przez profesjonalnego pełnomocnika apelacji nie została uiszczona opłata podstawowa w wysokości 30 zł. Opłatę tę skarżący, który był całkowicie zwolniony od kosztów sądowych, powinien był uiścić bez wezwania, skoro apelacja wniesiona została od wyroku wydanego po wejściu w życie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 – dalej uksc).

W zażaleniu skarżący, polemizując z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny podnosił, że opłata podstawowa określona w art. 14 ust. 3 ustawy o kosztach nie jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c., której nieuiszczenie przy wnoszeniu apelacji przez adwokata lub radcę prawnego jest sankcjonowane jej odrzuceniem. Wskazywał na naruszenie przez Sąd Apelacyjny przy wykładni przepisów uksc zasady legalności i proporcjonalności (art. 7, art. 45 ust. 1 Konstytucji), co wyraża się odrzuceniem apelacji z bardzo błahych powodów, w sytuacji gdy chodzi o nieuiszczenie opłaty w bardzo małej wysokości. Kwestionował przyjętą w sprawie wykładnię art. 130² § 3 k.p.c., jako prowadzącą do naruszenia zasady instancyjności (art. 78 i 176 Konstytucji).

Wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i kontynuowanie przez Sąd Apelacyjny dalszych czynności w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pełni uprawniony w świetle argumentów semantycznych i logicznych jest pogląd Sądu Apelacyjnego, co do wykładni zastosowanych przepisów, zgodnie z którym opłata podstawowa określona w art. 14 ust. 3 uksc jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 109/06 (OSNC 2007, nr 7-8, poz. 105) nie może budzić wątpliwości

zbieżność pojęciowa opłaty stałej i opłaty w wysokości stałej, jako opłat wyrażonych kwotą pieniężną w stałej wysokości. Użyte w art. 130² § 3 pojęcie opłaty w wysokości stałej obejmuje zarówno opłaty stałe w ujęciu normatywnym (art. 11 uksc), jak i opłatę podstawową. Uwzględniając cel wprowadzenia uksc oraz towarzyszących temu zmian w kodeksie postępowania cywilnego w zakresie skutków niezachowania wymagań formalnych pism procesowych, jakim było przyspieszenie i usprawnienie postępowania, nie ma żadnych argumentów przemawiających na rzecz poglądu, iż zamiarem ustawodawcy było wyłączenie sankcji przewidzianej w art. 130² § 3 k.p.c. w odniesieniu do uchybień w zakresie uiszczenia opłaty podstawowej, której wysokość jest określona jako stała przez ustawę, przy równoczesnym wprowadzeniu jej w przypadku uchybienia obowiązku uiszczenia opłaty stosunkowej, kiedy to powstaje konieczność jej wyliczenia od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia.

Wykonujący zastępstwo procesowe profesjonalny pełnomocnik powinien i może bez trudności podołać wymogowi opłacenia środka zaskarżenia bez wzywania przez sąd w sytuacji, gdy zarówno obowiązek uiszczenia należnej opłaty, jak i jej wysokość wynikają wprost z ustawy. Dla skutków nie wykonania tego obowiązku bez znaczenia jest wysokość należnej opłaty sądowej.

Przyjęta przez ustawodawcę w tym zakresie regulacja prawna nie narusza prawa strony do zaskarżenia orzeczenia, ani też konstytucyjnej zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego. Niemożność zaskarżenia przez powoda wyroku Sądu Okręgowego nie wynika – jak podnosi się w zażaleniu – z błędnego rozumienia przez Sad Apelacyjny treści, czy znaczenia przepisu art. 130² § 3 k.p.c., lecz z nie dopełnienia przez skarżącego wynikających z niego wymogów.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy oddalił zażalenie (art. 393¹³ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).